

Kan eenzaamheid zinvol zijn?

Schrijven, woorden geven aan wat eigenlijk door de klank van de stem, van oor tot oor zou moeten klinken, blijft een worsteling.

Ik heb getracht zoveel mogelijk situaties van eenzaamheid onder woorden te brengen.

Eenzaamheid in zijn vele vormen is voor mij geen theorie, maar doorleeft .

Wij leven niet meer in een tijd van theoretische kennis van levenssituaties, we moeten het doormaken. Waarom? Wat is de zin van het aardeleven? Dat we tot besef komen, wat de bedoeling is van ons zelfgekozen aardeleven. Wat wij voorgeboortelijk verkozen hebben om op aarde te ontwikkelen. Maar ook om uit te werken wat wij in vorige incarnaties hebben gezaaid.

Het overkomt ons niet, het lot is geen toeval. We hebben het gewild.

Wat maakt het dragelijk, waardoor we moed kunnen krijgen om steeds weer op te staan?

Dat is de geestwetenschap, (kennis van de geest) weten dat het leven op aarde niet zinloos is.

In deze cultuurperiode leven we in de “bewustzijnziel”, waar we de kiemen leggen om door de materie heen te groeien en de werkelijke blijvende waarde van ons bestaan te doorgronden.

We moeten er ons van bewust zijn dat we evenzeer in geestelijke werelden vertoeven, als dat we hier op aarde door de materiële lucht lopen.

De hemel is niet slechts boven ons, maar ook onder ons en in ons. Ons aardse bestaan wordt door de hemel geheel en al omsloten.

Misschien is dan eenzaamheid en leed wel een belangrijke weg om ons hier bewust van te worden. We gaan het betrekkelijke, het vergankelijke van de materie beseffen. Vragen naar de zin van ons leven rijzen in ons op. En wanneer doen we dat vaak pas? In grote nood in eenzaamheid! Dan ontstaat weer bewust het contact met onze beschermengel en mogen we langzamerhand ervaren waar deze leerschool toe leidt.

De hulp van onze engel en de geestelijke wezens is altijd aanwezig, alleen we moeten, als ik-mensen, leren vragen.

De Godheid laat ons vrij, brengt het grote liefdesoffer dat ons tot zelfstandige ik-mensen moet brengen. Christus is afgedaald naar de aarde, met Golgotha de dood ondergaan en overwonnen, ons leed is nu ook Zijn leed! Niet van bovenaf

theoretisch verbonden, maar wezenlijk een mensenvriend, die ook geraadpleegd wil worden. Wij moeten leren vragen! De kinderen van tegenwoordig zijn niet meer gediend van ongevraagd advies. Ze willen het zelf ondervinden. We kunnen pas wat, als ze er om vragen. Zo ook de geestelijke wereld.

Geen theorie sta ik te verkondigen. Mijn leven is ook getekend door meerdere vormen van eenzaamheid. Kan en kon er dan ook pas over schrijven, nu ik $\frac{3}{4}$ door mijn leven heen ben.

De geluksmomenten, maar vooral de geschonken inzichten houden je steeds weer op de been, bij de soms verschrikkelijke, wanhopige momenten, waar we doorheen moeten. Onze verwachtingen zijn vaak onze grootste valkuil. Met welk recht?

Maar het is Godzij-gedankt niet zinloos, we mogen daar soms een afschaduwing van zien tijdens ons leven. Na de dood zullen we de vruchten plukken van wat we gezaaid hebben. Misschien geen hoera tijdens het leven, vaak onbegrip. Het aardeleven is van onnoemelijk belang om inzicht te verkrijgen en te ontwikkelen, wat alleen op aarde mogelijk is. Daarom willen we steeds weer incarneren. We herkennen na de dood alleen wat we ons op aarde eigen hebben hemaakt. Dus niet "ik zie wel als het zover is"

We mogen, hoe moeilijk ook, geen kluizenaars worden. De volle interesse behouden in de medemens en het wereldgebeuren. Zodat we na onze dood, bewustzijn hebben van wat zich werkelijk in de huidige tijd op aarde afspeelt. Ik ervaar dat mij steeds weer de kracht geeft om overeind te komen door vele malen met hart en ziel verwoorden "**Christus ontferm U over mij.**"

Leed en eenzaamheid zijn moeilijk van elkaar te scheiden ze doorkruizen elkaar vaak. Toch geprobeerd ze in twee boekjes weer te geven, die kort na elkaar zullen verschijnen.1)

Tot slot Herman Hesse:

Soms is het een mens gegeven
dat hij éénmaal in zijn leven
zo eenzaam wordt,
zo volkomen eenzaam,
dat zijn "ik" zich terugtrekt in zijn Zelf.
Dan is hij plotseling niet meer alleen.

Hij komt tot de bevinding
dat zijn diepste Zelf de geest zelf is,
God, het Ondeelbare.
En daarmee bevindt hij zich weer
midden in de wereld,
onberoerd door haar chaotisch allerlei,
want hij weet zich in zijn diepste grond
één met alle Zijn.

1) **Kan leed zinvol zijn? Renée Zeylmans**